

REȚEAUA ȘOAPTELOR

CHANDLER BAKER

Traducere din limba engleză
MARIA ADAM

ARMADA

Coperta: Adnan Vasile

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAKER, CHANDLER

Rețeaua șoaptelor / Chandler Baker; trad. din lb. engleză: Maria Adam.
București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0611-1

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Chandler Baker
WHISPER NETWORK
Copyright © 2019 by Chandler Baker

© Nemira, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0611-1

*Pentru toate femeile care au împărtășit povestea lor cu mine
sau cu restul lumii și care au alimentat vocea colectivă din aceste pagini,
precum și mișcarea ce insistă să fie observată, să știți că vă auzim.*

PROLOG

Dacă ne-ați fi ascultat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

MĂRTURIILE MARTORILOR OCULARI

12 aprilie

Martorul 1: Tocmai ieșisem din casă când am văzut o sclipire – nu știu – de ceva, o mișcare, cred, pe cealaltă parte a pieței și la început am crezut că era o pasăre uriașă și pe urmă – *drăcie!* – vreo bombă teroristă. După o fracțiune de secundă, am realizat că era un om. Nu mi-am dat seama dacă era bărbat sau femeie. Oamenii din sectorul acesta sunt cam de modă veche. Încă poartă costume. Tradiționale. Pantaloni negri și sacouri descheiate. În orice caz, e o căzătură zdravănă de acolo de sus.

Martorul 2: Era pe la unu și jumătate după-amiaza. Tocmai plecam de la prânzul luat cu un client la Dakota's. Aproape am vărsat friptura cu salată.

Martorul 3: Nu spun că nu-mi pare rău. E îngrozitor. Dar trebuie să fii și destul de egoist să faci așa ceva, știți? Erau oameni pe stradă. Era chiar după ora prânzului. Dacă trebuie neapărat, dacă simți că ești obligat, atunci fă-o în timpul tău, nu cu atâția oameni în jur. Asta-i tot ce vreau să zic.

CU DOUĂ LUNI ÎN URMĂ:
ZIUĂ ÎN CARE A ÎNCEPUT

20 martie

Inainte de ziua aceea, viețile noastre curgeau pe traseul unui carusel invizibil, un cărucior prins de șine prin inginerie și forțe pe care nu le înțelegeam pe deplin, în ciuda supraabundenței de diplome academice. Ne mișcam cu senzația de haos controlat.

Eram cunoscătoare ale mărcilor de șampon uscat. Ne lua patru zile să urmărim un episod întreg din *Burlacul* pe DVR. Adormeam cu căldura laptopurilor încinse pe pulpe. Ne luam pauze de două ore să citim povești copilașilor și încercam să nu calculăm numărul total de ore petrecute muncind ca mame și angajate, neștiind care era prioritatea. Eram supracalificate și prost utilizate, autoritare și aveam mereu dreptate.

Fiecare zi era la fel. Până când n-au mai fost așa. În dimineața în care directorul nostru executiv a murit, am ridicat privirea deodată și ne-am dat seama că acel carusel avea o roată defectă și că eram pe punctul de a fi aruncate de pe șine.

Ardie Valdez – o persoană răbdătoare și stoică, cu pantofi practici, italienești, de calitate – a fost prima care a avut o bănuială în privința accidentului care urma. A auzit vestea și a decis să se adăpostească.

– Grace?

Stătea în hol – sterilă, însă cu un aer inaccesibil – și a ciocănit în ușa simplă de dulap împodobită cu un magnet înfățișând o vacuță.

– Sunt eu, Ardie. Pot să intru?

A așteptat, a ascultat, până a auzit un foșnet în spatele ușii. Încuietoarea cerută prin lege s-a răsucit și s-a deschis.

Ardie s-a năpustit în camera mică și a încuiat ușa după ea. Grace se așeza din nou pe canapeaua de piele, cu bluza de mătase stând strâmb pe cele două conuri de plastic strânse pe sâni.

Ardie a aruncat o privire prin cameră. Un minifrigider. Canapeaua uzată pe care stătea Grace. Un televizor micuț la care se difuza *Ellen*. Afară auzea voci, pași grăbiți, telefoane la care se răspundea și copiile care se făceau. S-a încruntat, aprobând.

– E ca mica ta ascunzătoare aici.

Grace a dus mâna la cadranul pompei pentru sâni și aceasta a început să scoată un bâzâit metodic, mecanic.

– Sau ca micul meu mormânt, a spus ea degajată.

Grace avea un sinistru simț al umorului cu care reușea mereu să o ia prin surprindere pe Ardie. Din exterior, Grace părea atât de *necomplăcută*. Avea părul blond vopsit, subțiat, era membră activă în Clubul Absolvenților TriDelta și mergea la biserică la Preston Hollow Presbyterian cu soțul ei, Liam, înalt, brunet, care purta cămăși cadrilate. Fuseseră pe lista personală cu invitați la inaugurarea Bibliotecii Prezidențiale George W. Bush și se considerau „conservatori plini de compasiune”, ceea ce, după părerea lui Ardie, însemna că voiau ca homosexualii să se căsătorească, dar preferau să plătească o sumă cât mai mică la impozit. De asemenea, dețineau cel puțin o armă într-un seif încuiat, pe care îl păstrau pe un raft din garderoba mare a lui Grace, iar faptul că Ardie o plăcea pe Grace în ciuda acestor lucruri era grăitor.

– Cât ar trebui să mănânce bebelușii, la urma urmei? Pompez *tot timpul*. Adică, *la dracu'*, Ardie, urmăresc *Ellen* în timpul zilei!

De obicei, Grace nu spunea „la dracu’”.

Ardie își amintea cât de lungi păreau zilele când fiul ei, Michael, dormise doar câteva ore odată. Își simțise tot corpul

greoi și murdar, de parcă avea un strat subțire de mizerie pe tot trupul, ca dinții nespălați.

A scotocit în geanta mare și a scos două cutii de La Croix acoperite de condens. I-a întins una lui Grace și s-a așezat pe podea în fața canapelei. Ardie putea face lucruri ca acesta, să stea pe jos la serviciu, pentru că – iar ea ar fi fost prima care să o recunoască – preferase să se retragă. De fapt, cu ani în urmă. Dormea până târziu în loc să petreacă o oră în plus dimineața să-și facă părul și machiajul. Nu se ducea aproape niciodată la cumpărături. Nu petrecea niciun minut din timpul ei prețios făcând exerciții Pilates. Era cel mai eliberator lucru pe care-l făcuse vreodată.

S-a uitat în jos la telefon. *Tot nimic.*

– Se pare că Bankole a murit, a spus Ardie. Azi-dimineață, acasă, în timp ce se pregătea pentru serviciu.

I-a dat vestea pur și simplu. Ardie nu știa alt fel de a aduce vești. Era întotdeauna *Mama are cancer* sau *Eu și Tony divorțăm*.

– Poftim?! *Cum?*

Grace a scăpat tuburile pe care tot încerca să le reintroducă în dispozitivele ca niște pâlnii care-i ieșeau din sutienul pentru alăptat.

– A făcut atac de cord. Soția lui l-a găsit în baie.

Ardie și-a așezat coatele pe genunchi, uitându-se în sus la Grace.

– Tocmai am aflat.

Ardie îl întâlnise pe directorul companiei, Desmond Bankole, o singură dată, dăduseră mâna în lift pentru că el își propusese să cunoască toți oamenii care lucrau în clădirea lui, până la personalul de serviciu, cel puțin o dată. Avea dinții foarte albi. Era mai scund decât credea ea că ar fi, cu încheieturile mâinilor ca de pasăre pe sub sacoul de la costum.

– Apropo, mă ascund de Ames, a spus Ardie înainte ca Grace să întrebe. Mă tot întreabă unde e Sloane. I-am spus că probabil a ieșit la prânz. A zis că nu i-a dat voie să iasă azi la prânz. Eu i-am zis că ea e Vicepreședinta Departamentului nord-american pe probleme juridice și nu are nevoie de aprobarea lui să iasă la prânz și...

– I-ai spus așa ceva?

Grace s-a ridicat în capul oaselor. Sloane era prietena lor, dar era, practic, și șefa lor, ceea ce îl făcea pe Ames șeful șefei lor.

– Bineînțeles că nu i-am spus chiar așa. Ești nebună?

– Ah! a zis Grace, clipind.

Se juca cu cruciulița cu diamante care atârna de lăntșorul ei. Firul electric al pompei număra secunde.

– Așa că mă ascund aici ca o lașă, a continuat Ardie. Aștept să mă sune Sloane.

De obicei, bărbații ca Ames nu o plăceau pe Ardie. Detesta să asculte o persoană la care nu-i făcea plăcere să se uite. Când a întrebat-o unde era Sloane, a măsurat-o din cap până în picioare și a trecut mai departe cât de repede a putut. Ea nu i-a spus lui Grace și acest amănunt.

Ardie s-a strâmbat. Sâniul lui Grace nu puteau fi ignorați în camera asta mică.

– Le sugerează în așa fel încât în clipa de maximă absorbție arată ca niște torpile. Nu te doare?

Fiul lui Ardie, Michael, fusese adoptat în urmă cu aproape patru ani, un final fericit al anilor de luptă cu infertilitatea. Ea nu alăptase niciodată, dar își imaginase mereu suptul liniștit, contactul dorit al pielii, o eșarfă țesută de mână aruncată neglijent ca să le ascundă pe cele prea modeste. Nu această smucitură violentă pe care o vedea acum de aproape.

– Nu la fel de mult cât doare gura Emmei Kate, ca să fiu sinceră.

(Alăptatul ar fi trebuit să fie *nedureros*, așa ne spuneau. Alăptatul trebuia să fie *frumos*, spuneau. Ei bine, ne-ar plăcea să le târâm sfârcurile pe asfalt și să vedem cât de *nedureros* și de *frumos* ar mai crede atunci că este.)

– Doamne, putem inventa periute de dinți inteligente, a spus Ardie. Aspiratorul meu robotic își găsește locul și se duce singur la culcare la sfârșitul nopții și nu putem inventa o drăcovenie care să sugă laptele și care să funcționeze puțin mai bine decât *asta*?

Mașina era, într-un fel, captivantă într-un mod grotesc.

– Bărbații au dinți.

Grace a ridicat din sprâncene.

– Și podele.

Ardie a luat o gură de apă minerală cu aromă de grepfruit și, pe ecran, Ellen DeGeneres primea pe scenă un tânăr. Arăta ca un adolescent și Ardie nu avea nici cea mai mică idee cine era. A bățut din nou cu degetul în ecranul telefonului: nimic nou.

– Tocmai am avut o idee înspăimântătoare, a spus ea după o clipă. Ames ar putea fi noul director.

– Nu. Crezi?

– Arată ca un director. E înalt. Oamenilor le place chestia asta.

Ardie a încleștat și a desfăcut pumnul, întinzând canalul carpian care îi amenința permanent încheietura.

– Ascultă la minel! a spus ea. Nenorocitul acela ar putea conduce compania și atunci ce se alege de noi?

Nu era vorba doar de zvonurile despre stagiară. Sau ce se întâmplase cu secretara executivă cu doi ani înainte la turneul de golf Byron Nelson, după care ghici cine fusese concediat? Dezvăluire: nu Ames. Nu era nici ideea conform căreia cultura corporatistă începea din vârf și un Truviv cu Ames la cârmă era ca și cum s-ar fi anunțat deschiderea sezonului de vânatoare.

Era faptul că Ames Garrett o ura pe Ardie.

– Nu știu, a răspuns Grace. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine.

Ardie s-a gândit o clipă la asta. Grace era cu câțiva ani mai tânără decât Ardie și Sloane și încă se agăța de ideea că cineva putea fi „un om bun“ în ciuda faptelor sale, ca și cum faptele nu indicau ce fel de om era. Și Ardie îl văzuse pe Ames Garrett în acțiune.

Totuși, existau lucruri care nu se discutau, nici măcar între prieteni – religie, bani și, poate, Ames.

Grace a întors roțița pompei ca să-i crească intensitatea. Un tub a ieșit și tremura pe podea. O picătură albă a căzut pe fusta lui Grace. Ea a închis ochii și a dat capul pe spate, cu nările strânse. Când i-a deschis, ochii îi scăpărau. Și-a frecat nasul cu încheietura și a luat tubul rătăcit cu un calm hotărât. A ratat gaura de două ori când a încercat să reconecteze îmbinările. A treia încercare a avut succes. S-a așezat cu băgare de seamă înapoi pe canapea.

– Însă treaba cu Bankole e chiar deprimantă.

Și-a îndreptat privirea neclară spre ecranul televizorului.

– E ceva în neregulă că nu suntem mai triste?

Ardie nu a răspuns, pentru că Grace chiar părea foarte tristă.

Ardie și-a verificat iar telefonul. O singură liniuță de semnal.

Unde naiba era Sloane?

20 martie

Sloane se uita la tavanul liftului, dorindu-și să se miște mai repede până în clipa în care ușile s-au deschis la etajul cincisprezece, moment în care a țâșnit prin ele ca un cal de curse.

– Sunt toți în sala de ședință...

Secretara ei, Beatrice, se apleca peste teighea, cu cordonul telefonului întins din locul unde ținea receptorul lipit de ureche.

– Știu, Beatrice, știu!

Sloane a trecut în viteză pe lângă ea prin hol.

– Și sunt deja complet distrusă.

Ca să se știe, totul fusese *bine* în urmă cu două ore când se întâlnise cu soțul ei și directorul de la școala fiicei ei de zece ani, Abigail. Își pusese în mod responsabil telefonul în geanta cât o groapă de gunoi, pentru că era o mamă *bună*, ceea ce în acel loc însemna o mamă *netulburată*. Sau acesta era rolul pe care dorise să-l joace în fața directorului Clark, cel puțin.

Și acum, poftim!

Își scosese mobilul după întâlnire și găsisese mesajele de la Ardie:

Desmond a dat colțul azi-dimineață.

Atac de cord.

Anne te caută.

OK, pe bune, unde ești?

Sloane?

Nici nu avusese timp să-și ia la revedere de la soțul ei.

În sfârșit, stătea în fața sălii de ședințe Nord, cu inima bătând atât de tare încât se temea să nu facă și ea un infarct. Ucigașul numărul unu al femeilor peste patruzeci de ani! Auzise asta undeva. Poate la *The View*. A tras de mâner ca să intre.

Șapte avocați la nivelul de director sau mai sus stăteau în jurul mesei. Ames – avocat principal. Kunal de la comunicații, Mark de la angajări, Ardie de la taxe, Philip se ocupa de riscuri, Joe de litigii și Grace era director de conformitate. Și altă femeie mai tânără cu părul castaniu, tuns scurt, și obraji de Albă ca Zăpada pe care Sloane nu o mai întâlnise până atunci. Toate fețele din cameră s-au întors să o vadă pe Sloane intrând.

– Îmi pare rău că am întârziat!

S-a strecurat pe scaunul gol de lângă Ames. Femeia cu tunsoarea scurtă i-a zâmbit politicos.

Ames a ridicat privirea dintr-un teanc de hârtii. O șuviță albă se întindea pe o linie tremurândă prin părul lui des, în rest negru precum cafeaua, cu excepția firelor albe care începuseră să apară deasupra urechilor.

– Unde ai fost?

– Am fost...

Sloane s-a oprit o fracțiune de secundă, gândindu-se cum să termine propoziția. (Toate făceam asta. Fie la întâlniri, fie la birou, ne dădeam seama ce putere aveam când pretindeam că nu aveam copii. Un bărbat ar spune că își ia o zi liberă să meargă la pescuit cu fiul lui, în timp ce o femeie ieșea mai bine de obicei dacă ascundea faptul că a luat o pauză lungă de prânz ca să fugă cu copilul la doctor. Copiii îi transformau pe bărbați în eroi și pe mame în angajate mai slabe, dacă nu ne jucam cărțile cum trebuie.)

– Am ieșit puțin.

Și-a dres glasul.

– Fără mobil?

Ames și-a lins vârful degetului ca să-l ajute să dea paginile. Trupurile se foiau neliniștite în jurul mesei.

– Am fost în afara ariei de acoperire pentru moment, da, a răspuns ea. Semnal slab.

Nu era o scuză prea bună în lumea ei.

Ames a mormăit ceva și și-a îndesat câteva bomboane Hot Tamales în gură.

Ea se holba la el, rezistând impulsului de a privi cele șapte perechi de ochi ațintiți asupra ei din cameră.

Apoi Ames a făcut cu ochiul. Mereu cu ochiul stâng. Laba gâștei delicată s-a răsfirat repede spre tâmple. Era unul dintre puținii bărbați care încă mai făceau cu ochiul. Și chiar îi ieșea. Spunea în același timp *Suntem în regulă și Eu conduc aici*.

Și-a întins palmele deschise:

– Sloane Glover, pentru toată lumea.

De parcă prezenta pe scenă o comediană. Sloane s-a zbârlit, însă fața i-a rămas placidă. Să lucrezi cu Ames era ca și cum ai fi stat lângă cineva care-ți dădea mereu peste picioare pe sub masă.

– Ce bine că putem începe, în sfârșit! Ei bine?

Au urmat aprobări stângace din cap. Lângă ea, Philip a împins tăcut un blocnotes și un pix în fața lui Sloane. Ea și-a pus mâna în locul dintre coaste și a răsuflat. *Mulțumesc*, i-a șoptit ea și Philip, care avea mereu cravata strâmbă, doar a ridicat din umeri. Dacă toți bărbații de la birou ar semăna mai mult cu Philip!

– Presupun că deja a auzit toată lumea de moartea regretabilă a directorului nostru executiv, Desmond Bankole, a început Ames. Slujba va fi anunțată în zilele următoare. Sunt sigur că nu exagerez dacă mă aștept să văd pe mulți dintre voi la înmormântare.

În timp ce Ames vorbea despre realizările lui Bankole, Sloane scria cu pixul pe hârtie ideile de acțiune pe care le formulase în timp ce conducea înapoi spre birou.

Ames i-a aruncat o privire.

Ea a pus pixul jos.

– Hai să fim pe aceeași lungime de undă aici!

Și-a încrucișat mâinile pe masă.

– Am rugat-o pe Grace să înceapă cu o discuție despre orice obligații legale are Truiv în calitate de companie publică. Grace?

Grace și-a îndreptat spatele. Sloane se întreba dacă și propria ei față trecea prin același proces de transformare când *ea* încerca să-și ia un aer autoritar cu privire la un subiect de la birou. Când avea douăzeci și ceva de ani, așa era, știa asta. Apoi a simțit cum își puneia masca încrederii, cum cobora vocea, cum îl îndepărta pe „știi” din discurs, cum își potolea genunchii, amintindu-și că da, *era* calificată. Indiciile lui Grace erau mai subtile. A văzut la ea o ridicare a bărbiei. O îndreptare a umerilor. Sloane – ca aproape noi toți – rareori observa aceste mici trădări ale siguranței de sine la colegii săi bărbați. Pentru că nu existau? Sau pentru că nu eram suficient de atente să le vedem?

– Sigur, a spus Grace și a început o discuție despre SEC, despre fișierele 8-K și actualizarea website-ului companiei.

În lipsa neașteptată a unui director executiv, transparența era crucială, a explicat Grace.

– O să trimit un memoriu mai ușor de înțeles, a încheiat ea.

– Și lucrăm la o declarație.

Kunal a arătat cu degetul, atingând masa pentru emfază.

– Până va fi gata, vă rog să răspundeți la orice telefon din partea presei spunând că suntem întristați de pierderea lui Desmond atât personal, cât și profesional.

Ochii lui mari și căprui s-au îndreptat spre fiecare chip din încăpere.

– Nu răspundeți cu cuvintele „Nu comentez”, orice ați face. Acționarii *urăsc* „nu comentez”. S-a înțeles? Vom încerca să avem declarația gata mâine-dimineață. Ți se pare în regulă, Sloane?

Sloane s-a lăsat pe spate în scaun.

– Pare realizabil! a spus ea hotărâtă.

Bărbații scăpau nepedepsiți dacă șovăiau. Lăsau impresia că meditează. Dacă Sloane părea nehotărâtă, suna ca și cum habar nu avea ce face.

– Trebuie să scoatem în evidență planul de succesiune al firmei și să vedem exemple recente de companii care au gestionat

moartea sau boala unui director executiv foarte bine. Îmi vin în minte vreo două, cum ar fi Mc...

– De fapt... a întrerupt-o Ames.

Degetele de la picioarele lui Sloane s-au încordat din reflex.

– ...cred că ar trebui să ne uităm la McDonald's. Au trecut printr-o situație similară. Doi directori executivi au murit în doi ani. La primul a fost o moarte subită. Și la Imation. Acestea sunt cele două exemple pe care le-aș urma eu, Kunal.

Sloane și-a reținut un oftat de frustrare. Folosise toate posibilele reacții până în acest punct al carierei. Preferata ei era cea politicoasă: „Interesant, seamănă foarte mult cu ceea ce tocmai am spus“, cu cel mai bun accent sudist al ei. De data asta, a spus simplu:

– *Grozavă* idee, Ames!

Ames și-a frecat palmele satisfăcut.

– În regulă, toți am primit ordinele! Ușa biroului meu e mereu deschisă dacă aveți nevoie de mine.

S-au ridicat să plece. Sloane a închis pixul cu un pocnet. Avea pete de cerneală presărate pe interiorul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Ardie și Grace, care stătuseră alături față în față cu ea, au ocolit camera ca să treacă pe lângă ea spre ieșire.

– Îmi pare rău, s-a aplecat Ardie și a șoptit în timp ce clătina încet din cap.

Grace a strâns din buze și a apucat mâna lui Sloane, strângând-o în treacăt. Sloane a remarcat o pată umedă pe fața bluzei de mătase a lui Grace de care știa, fără a se gândi, că nu avea să mai iasă. Era inutil să porți orice fel de mătase în timp ce alăptezi. Trebuia să-i spună lui Grace.

– Katherine!

Ames a ridicat un deget, vorbind cu femeia cea nouă, care rămăsese pe loc în timp ce toți își croiau drum spre ieșire.

– Poți să aștepți aici o clipă. Trebuie doar să merg să iau din biroul meu schița de comunicat pentru Sloane.

S-a uitat la Sloane.

– Poți să treci pe la biroul meu, nu?

Ușa biroului lui Ames nu era, așa cum spusese, mereu deschisă. Nici la propriu, nici la figurat. Sloane îl urmăsea în timp ce mergea cu doi pași în fața ei pe coridorul îngust.

A deschis ușa biroului și au intrat împreună. Altarul – o galerie pe perete cu Ames și sportivii săi preferați. Truviv Inc. era cea mai importantă marcă de echipament sportiv, sponsorizându-i pe cei mai mari sportivi din țară. Iată-l jucând golf cu Tiger Woods. Acum, iată-l stând lângă teren cu Kevin Durant rănit. Pe urmă – uite! – încă un instantaneu cu el jucând baseball cu Justin Verlander și soția lui, Kate Upton. Dacă Ames își dădea seama că bărbații și femeile imortalizate pe acest perete erau prietenii săi doar pentru că Truviv scria o mare parte din cecurile lor de sponsorizare, nu-i păsa. În orice caz, Sloane considera Altarul un echivalent semisocial acceptabil al unei poze cu propriul penis.

– Așadar, a zis el, întorcându-se să se sprijine de birou.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, care purta un costum cenușiu bine croit și reușea să arate bine pentru vârsta lui. Cel puțin asta știa Sloane cu obiectivitate că era adevărat, deși ei îi venea greu să mai recunoască o înfățișare frumoasă. Devenise un detaliu oarecare legat de Ames pe care nu prea-l credea.

– Desmond nu mai e.

Și-a dus degetele mari la ochi și a început să se frece apăsător.

– La așa ceva nu mă așteptam!

– Îmi... da, îmi pare foarte rău.

Sloane și-a permis să înainteze ceva mai departe de prag. De când auzise vestea, era prima dată când asocia moartea directorului cu condoleanțele. Era cumplit. Avea copii, doi, din câte știa ea, fiecare doar cu puțin mai mare decât Abigail. Avea de gând să digere moartea lui diseară cu soțul ei, Derek, la un pahar cu vin – cel mai bun chardonnay pe care îl oferea frigiderul lor. Avea să și-l amintească pe Desmond pentru figura lui vioaie, atentă, cum stătea pe primul scaun de pe partea stângă a mesei de conferință, ascultând în timp ce ea făcea prezentările semestriale pentru directorii companiei.

– Mai ții minte cum îți spunea mereu domnișoara Sloane?

Ames și-a încrucișat brațele. Umerii i s-au scuturat de un râset tăcut, binevoitor.

– De parcă erai o educatoare?

Amintirea i-a smuls un zâmbet vag.

– Da, Doamne! De fapt, nu mă deranja. Când o spunea el.

– Îi plăcea de tine!

Ames s-a dat jos de pe birou a trecut în partea opusă, unde a început să apese pe tastatură fără să ia loc. Ea a așteptat câteva clipe, nesigură câtă atenție era necesară pentru ce făcea el la computer.

– Îmi pare rău că schimb subiectul, dar cine era femeia aceea? a întrebat Sloane. Katherine, așa o chema?

El a deschis un sertar, a scos câteva bomboane Hot Tamales – o fixație orală care să-i potolească obiceiul de a fuma – și le-a băgat în gură.

– Era Katherine Bell. O să te prezint. Mi-a zburat din minte cu tot ce se întâmplă. O secundă, te rog!

A mai apăsă câteva taste și a ridicat din nou privirea spre Sloane.

Ei i se părea că uneori Ames suferea de amnezie selectivă în privința primilor ani petrecuți de ei la firmă. Alteori, era singurul lucru pe care părea că și-l amintește despre ea. Astăzi, avea chef, în mod clar, să pretindă că trecutul nu exista.

– E noua noastră angajată, a spus el. Are multă experiență în corporații. O să lucreze în sectorul tău. Cred că o să descoperi că este foarte valoroasă.

Sloane a întors urechea spre Ames, ca și cum nu-l auzise bine.

– Sectorul meu? a repetat ea ca o întrebare.

– Exact!

– Și nu te-ai gândit să mă consulți dacă să angajezi pe cineva nou în secțiunea mea?

Vocea îi suna prea ascutit. *Strident*, ar putea spune el.

– Sunt vicepreședinte al sectorului.

Trecuseră ani buni de când Ames încercase așa ceva cu ea – ani! Și Sloane le anulasese aproape pe toate, toate acele luni nesfârșite în care își menținuse calmul, confruntându-se cu Ames și minciunile lui de primă clasă, printr-o izbucnire subită de mânie nepotolită.

Ames s-a oprit să se uite din nou la ecranul computerului.

– Iar eu sunt avocatul principal, a spus el. Să facem schimb de CV-uri?

Sloane se simțea deja reluând conversația în seara aceea în oglindă, în timp ce se spăla pe dinți, dorindu-și să se fi întâmplat altfel.

– Unde e biroul lui Katherine?

A schimbat tactica.

– M-am gândit că te poți ocupa tu de asta. La urma urmei – i-a arătat un zâmbet dezarmant și a făcut gropiță în bărbie – tu ești vicepreședinta.

– Exact!

Ea a inspirat adânc și a ordonat informațiile. Nu era ca și cum puteau lăsa un avocat, chiar și unul pe care Sloane nu-l ceruse, să lânzezească în sala de ședințe la nesfârșit. Și-a pus blocnotesul pe antebrăț și a adăugat *Găsește un birou pentru Katherine* la lista cu acțiuni, chiar în capul listei. Ce zi nefavorabilă de început! Și nu arătase tânără, cu pielea atât de bine *hidratată*? Îi venea în gând cuvântul „ingenuă“, deși era ridicol. Trebuia să aibă cel puțin treizeci de ani, mai în vârstă decât Sloane când începuse aici.

Sloane s-a întors să plece, uitând pentru o clipă motivul pentru care venise de fapt.

– Sloane! Schița!

Ames luase în sfârșit decizia de a se așeza și dădea clic pe ceva ce ea nu vedea din cauza ecranului înclinat. El a dat din cap spre blocnotesul de pe biroul lui.

– Am încercat și eu. Vreau să o văd înainte de publicare!

Sloane s-a întors spre birou. O foarfecă stătea deschisă pe blocnotes. Lamele argintii făceau un „X“ strident pe paginile galbene. Simțea lipsa somnului și teancurile de facturi nedeschise și furia. A întârziat cu degetele pe metalul rece. Uneori, când Sloane stătea în locuri foarte înalte, se temea că o va cuprinde dorința de a sări și că se va trezi prăbușindu-se de pe clădire. Toți înțelegeam acest sentiment, cum, cu un gest din degete, Sloane sau oricare dintre noi ar fi putut apuca foarfeca să taie artera de la gâtul lui Ames.

A apucat blocnotesul, cu degetele ușor transpirate lipindu-se de pagini.

– O să-ți trimit asta înapoi peste o oră, a spus ea, cu o nuanță de falsitate strecurată în voce în timp ce fugea din biroul lui Ames Garrett, nu pentru prima dată.

TRANSCRIEREA DEPOZIȚIEI

26 aprilie

Dra Sharpe: Spuneți-vă numele, vă rog!

Pârâta 1: Sloane Glover.

Dra Sharpe: Ce ocupație aveți, doamnă Glover?

Pârâta 1: Lucrez ca avocat la Truviv. Funcția mea oficială este cea de Vicepreședintă a Departamentului Nord-American pentru Probleme Juridice.

Dra Sharpe: De cât timp lucrați la Truviv?

Pârâta 1: De vreo treisprezece ani.

Dra Sharpe: E o perioadă respectabilă. Mai mult decât rămân majoritatea oamenilor la slujbele lor, bănuiesc. Ce v-a ținut la Truviv atât de mulți ani?

Pârâta 1: Dețin o funcție foarte dorită. Slujbele interne, mai ales cele foarte bine plătite, sunt greu de obținut. Truviv este un nume cunoscut. Mulți ar fi ucis..., scuze, n-am vrut să spun..., erau mulți oameni care și-ar fi dorit funcția mea.

Dra Sharpe: Și cum l-ați cunoscut pe Ames Garrett?

Pârâta 1: Ames făcea parte din grupul care m-a intervievat înainte de a mă muta de la Jaxon Brockwell, așa că presupun că atunci ne-am întâlnit prima oară.

Dra Sharpe: Ați lucrat îndeaproape cu domnul Garrett?

- Pârâta 1: Nu, până când am lucrat la cesiunea unei mărci afiliate, presupun. Cred că lucra în companie de cinci ani în acel moment. Coordona verificările prealabile ce urmau trimise avocaților din tabăra adversă și eu îl ajutam.
- Dra Sharpe: Și cum ați caracteriza relația voastră de atunci?
- Pârâta 1: Era în regulă.
- Dra Sharpe: Cum adică „în regulă“, domnișoară Glover?
- Pârâta 1: Mi se părea că Ames era deștept și ambițios. M-a învățat multe despre cum să conduc un proces de vânzare. Ne înțelegeam bine.
- Dra Sharpe: Înțeleg. Și când a început aventura voastră?

20 martie

Citeam *Lean In*¹. Credeți-ne pe cuvânt; cartea era aproape obligatorie în cercurile feminine profesionale din orașul nostru. Dacă prietenele noastre aveau nevoie de sfaturi, aveam o datorie de onoare să le spunem cu seriozitate, cu înțelepciune, Prietena mea, ceea ce trebuie să faci este să găsești *sprijin*.

Așa că am citit-o, toate cele două sute patruzeci de pagini, în timp ce ne făceam șuvițe sau ascultam cartea audio și conduceam pe autostradă cu mașinile Land Rover. Aveam nevoie de cineva care să ne spună ce făceam greșit și cum să reparăm. Să ne amintească de faptul că nu făceam destui bani sau nu urcam pe treptele ierarhiei suficient de repede sau că nu rupeam destule capete. Visam la carierele noastre, participam la evenimentele de socializare pentru femei, căutam riscuri în carieră pe care ni le puteam asuma. Urmam rețeta și puneam cronometrul pentru optsprezece luni și ne gândeam că până atunci tavanul de sticlă avea să se spargă sub greutatea tuturor femeilor din lume care se sprijină.

Când anume ne-am dat seama că nu funcționa? Au fost alegerile? Înainte de alegeri? E greu să observi diferențele într-un *status quo*. Ca și cum ai încerca să măsoari micile scăderi de temperatură fără

¹ *Femeile, munca și voința de a conduce*, de Sheryl Sandberg, Ed. Litera, București, 2015 (n. tr.).

un termometru. Însă doamna Sandberg avea dreptate într-o privință. Trebuia să ne sprijinim.

Era singurul mod în care puteai să auzi șoaptele.

Din trei în trei minute, un odorizant de cameră automat pulveriza dezinfectant cu miros de citrice, sperînd-o pe Grace și atrăgându-i atenția la împrejurimi. Într-o toaletă publică. Pe toaletă. Derulând în neștire postările de pe Instagram. Cu lenjeria intimă ca o praștie între glezne.

La asta o redusese statutul nou de mamă. Era lipsa de somn. Toți îi promiteau că va trece. Că într-o bună zi, în curând, va începe să se simtă din nou ca înainte.

Își dorea ca ea, cea dinainte, să se grăbească naibii odată.

Ușa toaletei s-a deschis și două perechi de tocuri au intrat.

Grace și-ar fi făcut cunoscută prezența desfășurând hârtia igienică sau ridicându-se ca să declanșeze automat mecanismul toaletei, însă, înainte să se poată mișca, o pereche de tocuri s-a oprit în fața oglinzii și a spus:

– Danielle mi-a trimis chestia aia cu foaia de calcul. Doamne, cine știa că sunt atâția tipi mizerabili în Dallas?

Grace a ridicat privirea obosită din telefon. A mijit ochii. A înclinat capul ca să distingă pantofii din fața ferestrei: roz, frumosi, dar nu foarte eleganți. Steve Madden, poate.

Tânăra cu pantofi roz cu toc probabil își retușa fața în miezul zilei la oglindă. Cealaltă fată, cu pantofi cu toc, din piele, a intrat într-o cabină și s-a așezat.

– Ar fi trebuit să-mi spui! Am primit-o acum vreo trei zile.

Grace nu reușea să recunoască vocea. (Vocile noastre nu erau mai mult decât un artificiu. Trăiam în vremurile uzurii vocale și ale ticurilor verbale. Și ne uram pentru asta.) Vorbitorul în toaletă combina două activități care n-ar fi trebuit să aibă loc în același moment, însă Grace își amintea când era mai tânără, când era un simbol al apropierei să intri împreună într-o baie cu o singură toaletă, să stai de vorbă și să te așezi pe rând pe un colac dezgustător. A simțit o urmă vagă de dor de acele zile.

– Nebunia este, a continuat Tocuri din Piele, că unul dintre tipii de acolo e prietenul cel mai bun al tatei.

La chiuvetă, Tocuri Roz a spus:

– Uau!

Grace a auzit pocnetul oglinzii de buzunar.

– Și n-a fost niciodată, știi tu, înfiorător cu tine?

Grace se simțea stânjenită de pantofii ei Ferragamos cu fundiță, de care era sigură că se vedeau pe sub ușa de la cabină dacă se uita vreuna dintre fete. Oare să-i ia în mână? Sau exagera prea mult?

Nu se putea decide ce să facă, așa că nu a făcut nimic.

– Nu, mereu a fost foarte drăguț. O versiune normală de drăguț, sunt destul de sigură. Familia mea a luat cina cu el luna trecută.

– Dar poți să-ți imaginezi cum ar fi dacă *era* tatăl tău? a întrebat Tocuri Roz. Pentru că asta e chestia. Chiar sunt. Tații cuiva, vreau să spun. Gândește-te că primești așa ceva în cutia poștală și vezi numele tatălui tău și „m-a rugat să-i vâr un deget în fund“ alături. Te-ai mai putea uita la el vreodată în același fel?

Grace credea că Tocuri Roz era stagiara, studentă în primul an la drept, petrecând câteva zile pe săptămână lucrând la Truviv. Nu de la o școală mai bună, dacă își amintea bine. *O chema Olivia? Sophia?* Unul din astea.

– OK, cere-ți scuze! a spus Tocuri din Piele. Mark Souls e un om onorabil. Și asta nu e imaginea de care am eu nevoie.

Da, vocea aceea îi aparținea Alexandrei Souls, una dintre tinerile avocate pentru tranzacții angajate de Sloane anul trecut. Grace o plăcea pe Alexandra. Iar Alexandra și Olivia-sau-Sophia erau prietene din facultate, nu-i așa?

Partea interesantă era: Grace nu auzise pe nimeni vorbind despre ceva *în afară* de moartea lui Bankole astăzi. Poate fetele astea erau prea tinere și prea jos în ierarhie ca să le pese.

Sau poate credeau, pur și simplu, că asta era vestea mai importantă.

Chiar *ar trebui* să verifice pe sub cabine.

– Crezi că partea asta e măcar adevărată? Chestia cu... fundul? a întrebat Olivia-Sophia, părând mai degrabă excitată decât scandalizată.

Alexandra a râs.

Vârfurile pantofilor Oliviei-Sophiei s-au întors cu fața spre cabine.

– Ai adăugat numele cuiva? a întrebat ea.

Grace a auzit apa trasă la toaletă.

– Nu... Eu nu, spunea Alexandra.

Răspunsul părea ca o armă încărcată. Balamalele au scârțâit când Alexandra a ieșit din cabină.

– Dar tu?

Însă probabil că Alexandra se spăla pe mâini, pentru că robinetul le acoperea vocile. Apoi uscătorul de mâini.

Grace se freca la tâmplă. Încerca să pună lucrurile cap la cap. Alexandra și Olivia-Sophia primiseră o foaie de calcul. Și probabil conținea un fel de listă. O listă cu bărbați mizerabili, spusese ele. Și o pasau de la una la alta. O *discutau*. (Grace începea să se prindă, dar câteva dintre noi văzuseră deja lista asta. Și adăugaseră nume pe ea. Foloseam adrese false de e-mail, nume false de utilizator și ne puneam unele pe altele în Cc de parcă se demodau mai repede decât indispensabilii întregi sau mânecile despicate.)

Deodată, zgomotul de la chiuvetă a încetat.

– Nu contează! spunea Alexandra. Tipul acela cu siguranță a făcut ceva ca să enerveze pe cineva. Așa că sunt sigură că o merită. Ar trebui să-și piardă toți slujbele.

Grace a tresărit. *Cum rămâne cu verificarea prealabilă*, s-a gândit ea, deși s-a simțit imediat ca o mironosiță de la Drept, ceea ce bănuia că și fusese.

Alexandra și Olivia-Sophia plecau, iar Grace nu a mai auzit restul discuției, doar murmurul vocilor întrerupte de ușa care s-a închis în urma lor, lăsând-o pe Grace cu o senzație de neliniște drept companie.

Deși, dacă se gândea mai bine, poate avea senzația asta dinainte.